

za právní zastupování vynaloženy, aby stěžovatel dostal náhradu za provedené práce na pronajatém statku a aby nemusil vraceti pachtýřem zažalované zásoby, neboť v případě odsouzení by se zmenšily zásoby stěžovatelovy. Šlo tudíž o náklad, vynaložený za účelem zachránění příjmového pramene a o zachování základního majetku a nešlo o vydání za účelem udržení příjmu z tohoto majetku, kterýmžto nákladem jsou a mohou být jen vydání, kterými má být dosaženo výnosu majetku. Ani pokud šlo o výdaje za zastupování ve věcech daňových, neuznal nejvyšší správní soud, že by šlo o výdaj učiněný na dosažení, zabezpečení a udržení důchodu podle § 15, č. 1 zákona o přímých daních, neboť účelem tohoto zastupování a tedy také vydání s ním spojeného bylo, aby důchod již dosažený nebyl daní zatěžován

nad zákonem přípustnou mírou, což je ovšem něco podstatně jiného, než zabezpečení, či udržení příjmu, jak je má na mysli citované ustanovení. Uznan proto nejvyšší správní soud, že tyto výdaje nejsou odpočitatelnými položkami. (N. s. ze dne 16. listopadu 1939, č. 925/38-2.) Proti tomuto názoru lze uvést, že daň výdělková a daň obrátová jsou odčitatelné podle § 15, č. 1, písm. e) zákona o přímých daních a to jak plyne z ustanovení úvodní věty č. 1 § 15 cit. zákona, jako výdaj, učiněný k dosažení, zabezpečení a udržení důchodu. Advokátní výlohy, související s těmito daněmi sdílí jako výdaj vedlejší osud hlavního výdaje (t. j. daně výdělkové a daně obrátové). Je-li tento hlavní výdaj podle citovaného zákona odčitatelný jako výdaj k udržení důchodu, jsou odčitatelné i související výdaje advokátní.

Z právní praxe.

Přeměna rozvodu v rozluku jen na návrh nevinné strany?

V rozhodnutí z 6. IX. 1939, R I 542/39, Vážný 17.364, odchyluje se nejvyšší soud od své dosavadní praxe a zdá se, že nyní bude zapotřebí obzvlášť opatrně postupovati při žádostech o rozluku dle § 17 manž. nov. Nejvyšší soud uvedl v důvodech citovaného rozhodnutí:

Podle doslovu § 17 rozl. zák. může sice žádati každý manžel v nesporné cestě za rozluku za podmínky v tomto zákonném místě uvedených, čímž však míněna jest jen jeho legitimace k takové žádosti. Záleží však vždy na okolnostech případu, zda věcně lze žádosti vyhověti. V daném případě bylo manželství rozvedeno především pro hluboký rozvrat manželský, na němž byl žadatel převážně vinen. Zde by tedy nebylo bývalo lze po rozumu poslední věty § 13 h) rozl. zák. vysloviti rozluku manželství k jeho žalobě. Podle názoru dovolacího soudu nelze ji však povolit ani podle § 17 téhož zák. v nesporném řízení k jeho žádosti. Přičilo by se skutečně jasnému a nepochybnému smyslu zákona rozlukového vyplývajícímu z doslovu zmíněného § 14 cit. zák. (čl. V, č. 1 zák. ze dne 11. prosince 1934, čís. 251 Sb. z. a n.), kdyby hlubokým rozvratem výhradně nebo převážně vinný manžel mohl cestou žádosti za rozluku docílit toho, co by mu musilo být cestou řádné žaloby odepřeno

(srov. Sb. n. s. č. 5687, 15.310). Tu nejde po názoru dovolacího soudu jenom o právní posouzení, nýbrž přímo o nezákonnost. Za těchto okolností nepadá na váhu ani to, že vedle rozvratu bylo uznáno za další důvod rozvodu jednání žadatelovo ve smyslu § 13 e) rozl. zák. Nehledíc k tomu, že z okolností zjištěných v rozvodovém sporu nevyhází, že by tímto rozvodovým, pokud se týče rozlukovým důvodem byla nějak vinna nebo aspoň spoluvinná také odpůrkyně, nebylo by důsledné a bylo by rovněž v rozporu se zákonem, kdyby byla uznána za nepřípustnou podle zákona tam, kde by důvodem byl jenom hluboký rozvrat způsobený žadatelem, kdyby však měla být připuštěna v takovém případě, kde k hlubokému rozvratu způsobenému převážně žadatelem druží se ještě některý další důvod rozlukový žadateli za vinu připočtený, kde tedy jeho vina je ještě větší.

Prohlášení účastníků ve smyslu § 7 druhého prováděcího výnosu k nařízení o židovském majetku.

Nařízení říšského protektora ze dne 21. června 1939 o židovském majetku neobsahuje výslovného ustanovení o tom, jakým způsobem nutno prokazovati, že účastníci určitého